

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku R. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T.
na rzecz R. G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony przez ubezpieczonego R. G. wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 marca 2014 r. i przyznał mu prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2013 r. Ustalił, że ubezpieczony wykazał wymagane 15 lat w warunkach szczególnych, z uwzględnieniem okresu odbywania przez ubezpieczonego od dnia 9 stycznia 1973 r. do dnia 13 grudnia 1974 r. zasadniczej służby wojskowej. Ten okres poprzedzała praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu przy wypieku pieczywa (pomocnik piekarza), a jej okres został przez organ rentowy uznany za okres pracy w warunkach szczególnych. Po zakończeniu służby wojskowej w dniu 13 grudnia

1974 r. ubezpieczony powrócił do tego samego pracodawcy, jednak został przeniesiony na inne stanowisko, młodszego kucharza.

Skarga kasacyjna organu rentowego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) w związku z art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony (Dz.U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, ze zm.) i w związku z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na zaliczeniu do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych czasu odbywania służby wojskowej, mimo że po zwolnieniu ubezpieczony nie wrócił do pracy w warunkach, w których był zatrudniony przed powołaniem. W ocenie organu rentowego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec sprzeczności zaskarżonego wyroku z obowiązującym porządkiem prawnym, a także ze względu na wymierne skutki ekonomiczne zaskarżonego orzeczenia. Wnosząc o przejęcie jej do rozpoznania, organ rentowy żądał uchylenia w całości wyroków Sądów pierwszej i drugiej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym oraz widocznym bez pogłębionej analizy prawnej, wymaga wykazania – poza uzasadnieniem podstaw kasacyjnych – że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Skarżący wywiódł, że zaskarżony wyrok narusza przepisy prawa materialnego dlatego, że jest wyrazem odmiennego

poglądu od wyrażonego w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014 nr 3, poz. 42), w której Sąd Najwyższy uznał, iż czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r. zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, o ile wnioskodawca po zakończeniu okresu zasadniczej służby wojskowej został zatrudniony w tych samych warunkach przez pracodawcę, u którego był zatrudniony w chwili powołania do służby.

Uchwała powiększonego składu Sądu Najwyższego nie tworzy prawa, lecz jest wskazaniem właściwej wykładni. Do tej wykładni, a nie do ścisłej treści uchwały, odniósł się Sąd drugiej instancji, wskazując na rozwój poglądów Sądu Najwyższego w przedmiocie zaliczania okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Podważanie tych poglądów twierdzeniem o oczywistości przyczyny skargi kasacyjnej nie odpowiada wskazanej przez skarżącego przesłance przyjęcia jej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, także ze względu na „wymierne skutki ekonomiczne”, które nie mieszczą się w hipotezie art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzekając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.